

[Dorte Bennedsen]

faktisk har domstolene og kriminalforsorgen foretaget en lang række effektiviseringer og rationaliseringer. Det, der jo er det korte af det lange i denne sag, er, at bevillingerne ikke er fulgt med arbejdsopgavernes øgning. Dommerforeningen har i en undersøgelse – jeg tror, at det er den fra 1985 – redegjort for, at det disponible antal arbejdstimer i perioden fra 1960 til 1985 steg med knap 45 pct., medens sagsantallet steg med 190 pct. Byretspræsidenten har i en artikel, han skrev for nogle år siden i festskriftet til Laurits Ringgård, redegjort for, at på trods af at man har haft et svagt fald i sagerne, så er det antal sager, der rent faktisk er kommet til domsforhandling, steget meget, meget voldsomt, dvs. arbejdsbyrden er klart blevet større.

Til ministeren vil jeg godt sige, at mine bemærkninger om mange tal bestemt ikke var ment som nogen kritik, tværtimod, jeg synes, at det er nyttigt at have dem, men de egner sig nu altså mere for læsning end til at høre i rivende hurtigt tempo her fra talerstolen.

Ministeren gav udtryk for, at han var enig i, at rationaliseringer er noget, man kun kan gøre til en vis grænse, men talte dog om, at det var vigtigt med en løbende modernisering af tingene – og det kunne være dette som andre områder, forstod jeg. Deri kan jeg for så vidt være enig.

Men jeg hæftede mig i ministerens første indlæg ved en bemærkning om, at man havde måttet afskedige x antal personer for at opnå den nødvendige balance mellem forbrug og bevillinger, og jeg ønsker at give udtryk for her, at der kan være situationer og sammenhænge – og jeg mener, at vi står over for en sådan her – hvor det ikke er den rette parameter. Er der som på dette område tale om stigende arbejdsopgaver, så er det måske iblandt også ressourcerne, der skal tilpasses til arbejdsopgaverne.

Sagsantallet falder ved landsretterne, siger ministeren, men det er sigende, at antallet af voldgiftssager mig bekendt stiger. Det kan jo netop tænkes at hænge sammen med de lange ventetider ved domstolene, at man ikke orker at vente, og så klarer man sig på anden manér. Det er en sag, vi kan vende tilbage til ved en anden lejlighed, om denne mere private del af dommernes arbejde.

Ministeren havde nogle kommentarer til historien fra det virkelige liv, som hr. Ole Espersen redegjorde for. Den ønskede ministeren ik-

ke at svare på, fordi han havde så meget respekt for Finansudvalget. Det er godt, at ministre har respekt for Finansudvalget, og dertil er det også klogt af dem, men jeg synes, at det havde været helt fint, hvis ministeren havde haft så meget respekt for selve Folketinget, at han alligevel havde kommenteret sagen.

I denne debat har interessen jo i høj grad kredset om domstolene og deres ventetider, og det skal jeg ikke bebrejde nogen, jeg har selv medvirket dertil, men jeg vil godt ved afslutningen af debatten sige, at jeg finder det uhyre vigtigt at understrege den pind i dagsordenen, der handler om, at Kriminalforsorgen i Frihedsforebyggende arbejde skal styrkes.

De problemer, domstolene arbejder med, er synlige, dem kan, om jeg så må sige, enhver se, og de kommer på avisernes forsider, hvorimod de problemer, Kriminalforsorgen i Frihed arbejder med, ikke på samme måde er synlige, men de er måske, uden at jeg vil undervurdere domstolene, til syvende og sidst nok så væsentlige, fordi det drejer sig om en virkelig forebyggende indsats. Det drejer sig om at medvirke til, at folk, der bliver prøveløsladt, har en chance for at komme ud til en kriminalitetsfri tilværelse, det drejer sig om forebyggende arbejde over for unge førstegangskriminelle, det drejer sig om en lang, lang række ting, og i en tid, hvor vilkårene i samfundet for folk, der har været fængslet, er så barske, som de er, er det et uhyre vigtigt stykke arbejde. Jeg mener ikke, at man kan overvurdere betydningen af det, og jeg mener, det er uhyre vigtigt, at der bliver givet ressourcer, så dette arbejde kan fortsætte.

Jeg vil godt slutte debatten med at takke ordførerne og ministeren, og vi vil naturligvis se frem til den plan, vi får hen imod slutningen af året. Jeg tror ikke, at den plan løser problemerne én gang for alle – og det er igen ikke nogen kritik af ministeren – men jeg tror, det er en proces, vi skal i gang med. Den vil formentlig strække sig over nogle år, men jeg synes, at det er godt, vi får begyndt, og derfor ser vi frem til at få ministerens plan.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil også gerne takke for ministerens svar her i anden omgang.

Jeg er enig i, at der selvfølgelig skal være nogle tomme pladser i fængslerne, så man kan få nogle ind, som trænger hårdt og skal ind hur-